

εἶνε δυνατὸν νὰ διορισθῇ ἀφοῦ τυγχάνει ἀγράμματος· ὁ Πα-
ληάδης ἀπελπὶς ἀφίνει τὸν Σύμβουλον καὶ μεταβαίνει εἰς
τὴν Πλατείαν ἐν ᾗ ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου ἐπαιάνιζεν, ὅτε
ιδὼν τὸν ἀρχιμουσικὸν κρατοῦντα τὸν κανόνα ἐν χερσὶ καὶ
δίδοντα δι' αὐτοῦ τὸν χρόνον πρὸς τοὺς μουσικοὺς, ἐξάλλος ἐκ
χαρᾶς γενόμενος ἐπιστρέφει εἰς τὸν Σύμβουλον καὶ τῷ λέγει
«Ἴδου μία θέσις μὴ ἔχουσα ἀνάγκην γραμμάτων νὰ μὲ διο-
ρίσητε ἀρχιμουσικόν».

* *

Ὁ κύριος Α. παροιμιώδους φιλαργυρίας ἀστὸς, μαθὼν ὅτι
εἰς τὸ ἔσχατον χωρίον τῆς πλησιώρου ἐπαρχίας ἀφίκετο ξέ-
νος ἐκτάκτου φιλαργυρικῆς δεινότητος σπεύδει ἐν τάχει πρὸς
ἐπίσκεψίν του ἵνα ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως πεισθῇ ἐὰν ὄντως τὸν
ὑπερβαίνει εἰς τὸ ἐπίζηλον τοῦτο προτέρημά του. Μετὰ πορεί-
αν ὀλίγων ἡμερῶν φθάνει περὶ λύχνον ἀφὰς εἰς τὸ χωρίον καὶ
ιδού μετ' ὀλίγον κρούει τὴν θύραν τοῦ ξένου, ἡ θύρα ἀνοίγε-
ται καὶ εἰσερχόμενος ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ
οἰκοδεσπότου, καλῆ ἐσπέρας σας, Κύριε, εἶμαι ὁ κ. Α. ἀστὸς,
καὶ ἦλθον νὰ γνωρίσω ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὑμᾶς, καὶ τὰ πανθο-
μολογούμενα.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 26 Νοεμβρίου 84.

Β. Γ Καψ.

ΖΩΟΛΟΓΙΚΑ

H NAYΣ (LA FREGATE)

Ἐπάρχουσιν ἀπτέρυγα πτηνά· τοῖς ἀπτερόγοις ἐν διαμέ-
τρου ἀνήκει καὶ ἡ ναῦς, πτηνὸν μόνον σχεδὸν ἐκ πτερύγων

ἀποτελούμενον. Ἡ ναῦς ἔχει σμικρὸν μὲν τὸ σῶμα, μόλις ὅ-
σον ἀλέκτορος, τὰς δὲ πτέρυγας θαυμασίως μεγάλας, ὅσον 14
ποδῶν τὸ μήκος. Τὸ μέγα πρόβλημα τῆς πτήσεως λύεται
σαφέστατα διότι, αὐτῇ ἡ πτῆσις φαίνεται σχεδὸν ἀνωφελής·
τὸ πτηνὸν τοῦτο φυσικῶς βασταζόμενον ὑπὸ τοιούτων στήριγ-
μάτων, δὲν ἔχη ἢ νάφηση ἑαυτοῦ ἀγόμενον. Θυέλλης ἐπελθού-
σης, ἡ ναῦς ἀνέρχεται εἰς τὰ μέγιστα ὕψη, μέχρις οὐ ἀνεύρη
τὴν γαλήνην.

Ἡ ποιητικὴ μεταφορὰ, ψευδῆς δι' ἅπαντα τὰ λοιπὰ πτη-
νὰ ἀληθῆς κατὰ γράμμα ὡς πρὸς τοῦτο· ἡ ναῦς κοιμάται
ἐπὶ τῆς θυέλλης. Ἐὰν δὲ θελήσῃ σπουδαίως νὰ πτερυ-
γίσῃ πᾶσα ἀπόστασις ἐκμηδενίζεται. Βλέπει τὴν ἀνατολὴν
τοῦ ἡλίου ἐν Σενεγάλη καὶ τὴν μεσημβρίαν ἐν Ἀμερικῇ.

Καὶ ὅμως τὸ πτηνὸν τοῦτο, οὕτω καλῶς ὠπλισμένον, ἔλε-
εινὸν διάγει τὸν βίον· ἀπόδειξις αἱ πτέρυγές του αὐταί· διότι
εἰς τί θὰ ἦσαν αὐτῷ χρήσιμοι, ἐὰν μὴ ἦτο ὑπόχρεον νὰ ἐ-
ρευνᾷ τὰ ἀχανῆ πεδία τοῦ ἀέρος ἀδιαλείπτως, νὰ ἐπισκοπῇ
ἀνευδότης διὰ τοῦ ἐρυθροῦ καὶ ὀξυδερκοῦς αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ
τὴν ἀτέρμονα τῶν θαλασσῶν ἐπιφάνειαν ἵνα εὔρη μετὰ κό-
πον πολὺν, ἀσήμαντον τροφῆς ψυχίον; πτωχῆς καὶ ἀνεπαρ-
κοῦς, διότι ζῆ συχνάκις δαπάνη ἄλλων, διαμφισθητοῦν τε-
μάχιον κρέατος ἢ ἰχθύος ἀνῆκον εἰς ἰσχυρότερα πτηνά καὶ
ἐκτιθέμενον τὴν ἑαυτοῦ ὑπαρξίν ἵνα μὴ ἀποθάνῃ τῆς πεί-
νης. Τὸ ἐλεύθερον λοιπὸν τοῦτο ὄν, τὸ διατρέχον κατὰ
πάσας τὰς διευθύνσεις τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ἀνέμων τὸ
δυναμένον ἐν ἡμέραις τισὶ νὰ περιέλθῃ σύμπασαν τὴν ὑψή-
λιον κύπτει τὸν αὐχένα ὑπὸ τὴν δουλείαν τῆς ἰδίας αὐτοῦ
ἐλευθερίας. Εἶναι τὸ ἔμβλημα καὶ ὁ τύπος τῆς ἀθλίας καὶ
περιπλανωμένης ὑπάρξεως.

« Μὴ φθονῶμεν οὐδένα, λέγει ὁ **Midelet** οὐδεμία ὑπαρξίς εἶναι ἀληθῶς ἐλευθέρᾳ ἐπὶ τῆς γῆς οὐδεμία ὁδὸς ἀρκούντως εὐρεῖται οὐδεμία πτῆσις ἀποχρώντως μεγάλη, οὐδεμία πτέρυξ ἰκανή. Ἡ ἰσχυροτέρα πασῶν εἶναι ζυγὸς δουλικός. Ἀνάγκη ἄλλων πτερυγῶν ἅς ἡ ψυχὴ ἀναμένει, ζητεῖ καὶ ἐλπίζει, τῶν ὑπερθεῖν τῆς ζωῆς καὶ πέραν τοῦ θανάτου».

Des ailes par dessus la vie

Des ailes au delà la mort.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Σ.

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ ΑΙΚ. Π. ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

— Δὲν ἔχω τίποτε μῆτερ. Τὸ ἀγαπητὸν βλέμμα σου ζητεῖ πάντοτε ν' ἀναγινώσκῃ τὰς σκέψεις μου ἐπὶ τοῦ προσώπου μου· ἀλλ' ἀληθῶς δὲν ἔχω ἰδιαιτέρον κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, εἶπεν ὁ **Raoul**, προσπαθῶν νὰ ὑπομεριδιάσῃ.

— Δὲν εἶναι εὐχάριστον νὰ ὁμιλῆς οὕτω **Raoul**. Δὲν ὀφείλεις, υἱέ μου, νὰ τηρῆς μυστηκὸν ἀπὸ τὴν μητέρα σου. Σκέψου ὅτι δὲν ἔχω ἢ σὲ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὅτι σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ μου, σὺ ἡ μόνη μου ἐλπίς, καὶ σὺ ἡ μόνη μου χαρὰ! Ματαίως προσπαθεῖς νὰ μοὶ ἀποκρύψῃς τὴν στενοχωρίαν σου! εἶμαι βεβαία ὅτι ἔχεις θλίψιν τινὰ ἣν ἐγὼ ἀγνοῶ.

— Μῆτερ! ὦ Μῆτερ! μὴ μὲ καταθλίβῃς οὕτω μὲ τὰς μομφάς σου. Ἐφοβοῦμην ἀποκαλύπτων σοὶ τὸ μυστικόν μου, μὴ προσθέσω νέαν λύπην εἰς τὰς καταθλιβούσας σε ἥδη. Ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε θὰ σὰς τὸ εἶπω: ἀγαπῶ μῆτερ μου τὴν Μαγδαληνὴν **Trefort** καὶ δὲν ἔχω οὐδεμίαν ἐλπίδα ὅτι θέλω ἀποκτήσῃ αὐτὴν ὡς σύζυγον.

— Τέκνον μου! δυστυχῆς τέκνον μου! καὶ ἐγὼ σὲ ἀπέστειλα νὰ τῇ προσφέρῃς ἄνθη! Πόσον ὑπέφερες βλέπων αὐτὴν καταστόλιστον διὰ τὸν χορὸν!

— ὦ μάλιστα, πολὺ ὑπέφερα! Ἦτο τόσον ὠραία! Εἶμαι βέβαιος ὅτι θέλουσι τὴν θαυμάσει κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἐβδομαδῶν, ἴσως ἐντὸς ἡμερῶν θέλω μάθει τὸν γάμον αὐτῆς μετ' ἄλλου!

Περαιῶν τὰς λέξεις ταύτας, ὁ νέος ἔκρυπεν τὴν κεφαλὴν του ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, ἡ δὲ μῆτηρ του τὸν ἤκουσε νὰ καταπνίγῃ ἕνα στεναγμόν. Ὁ στεναγμὸς οὗτος ὁ πληρώσας τὸ στῆθος τοῦ υἱοῦ εὗρεν ἠχὼ σπαραξικάρδιον εἰς τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς, ἣτις ἐγερθεῖσα ἐπέθηκε τὰς χεῖρας τῆς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ **Raoul** ὃν ἐτάρασε νευρικός σπασμὸς.

Υἱέ μου, εἶπεν, ἡ θλίψις σου μὲ ταράττει. Εἶθε νὰ ἡδυνάμην νὰ τὴν θεραπεύσω! Εἶθε νὰ ἡδυνάμην νὰ σοὶ προσφέρω

πλούτη καὶ νὰ σοὶ εἶπω. Νυμφεύθητι ἐκείνην, ἣν ἡ καρδία σου ἐξέλεξεν! Ἀλλὰ κλαίουσα μετὰ σοῦ, τέκνον μου, ὀφείλω νὰ σοὶ ὑπενθυμῆσω ὅτι εἶσαι ἀνὴρ, ὅτι τὸ καθῆκον σου σήμερον, εἶνε νὰ παλαίσῃς ἐναντίον τοῦ μαρασμοῦ ὅστις ἀπειλεῖ νὰ σὲ κατακυριεύσῃ. Κλαῦσον, υἱέ μου, κλαῦσον τὸ ἐξαφανισθὲν ὄνειρόν σου, ἀλλ' ἄνευ θορύβου καὶ ἀπελπησίας. Σκέψου ὅτι ὁ Θεὸς σοὶ ἀνέθηκεν ἱερὰν τινὰ ἐντολὴν νὰ ἐκπληρώσῃς ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ πατήρ σου μᾶς ἀφῆκε χρεεῖ, ἅτινα ὀφείλεις νὰ πληρώσῃς σὺ ὁ υἱὸς του, ὁ φέρων τ' ὄνομά του. Ἀλλως τε τὸ στάδιον σου σοὶ παρέχει τὰ μέσα ἵνα ἀνακουφίξῃς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα· προσέτι ὀφείλεις σεαυτὸν εἰς τὸ στάδιον σου. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε ν' ἀναμένω ἀπὸ σέ, **Raoul** μου, προσέθηκε ἡ δυστυχῆς μῆτηρ ἀφεθείσα ἐπὶ τέλους εἰς τὴν θλίψιν τῆς.

Ὁ νέος ἰατρὸς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους, καὶ βλέπων τὰ δάκρυα τὰ κατακλιζόντα τὸ πρόσωπον τῆς κ. **Verneuil** ἠγέρθη καὶ ἐγονάτισε πρὸ αὐτῆς.

— Συγγνώμην, μῆτερ μου, εἶπεν. Εἶσθε ἅγια, καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἐνθυμῶμαι πάντοτε τοὺς λόγους σας. Καὶ ἀσπασθεῖς ἐπανειλημένως τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς σου, ἐγκατέλειψε τὴν αἴθουσαν τοῦ δειπνοῦ. Τότε δ' ἡ μῆτηρ γονυπετήσασα ἐπὶ τῆς θέσεως, ἣν ὁ υἱὸς τῆς ἐγκατέλειπεν, εἶπεν ἐν συγκινήσει. Εὐχαριστῶ σε, θεέ μου, διότι μοὶ ἐνέπνευσας τὰς λέξεις ταύτας. Παρηγόρησέ τον, προσέθηκε, καὶ ἐγερθεῖσα μᾶλλον ἀτάραχος ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, ὁ **Raoul** εἶδε κατ' ὄναρ τὴν Μαγδαληνὴν φέρουσαν ἐνδυμασίαν χοροῦ καὶ στηριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχίονος νέου τινός, οὗτινος τοὺς λόγους ἤκουε μετὰ προσοχῆς. Ἡ κ. **Verneuil** δὲν ἐκοιμήθη ποσῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ!

Τῇ ἐπαύριον τοῦ χοροῦ, ἡ κ. **Delrat** μετέβη εἰς τὴν φίλην τῆς, ὅπως τῇ διηγηθῇ ὅσα ἔλαβον χώραν τὴν προτεραίαν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κ. **Albert Rosly**. Ἡ κ. **Trefort** ἤκουεν μετὰ ψυχρότητος τὴν εἶδησιν τοῦ γάμου τούτου, ἥτις ἐτάραζε καθ' ὑπερβολὴν τὴν ἀνάδοχον τῆς Μαγδαληνῆς. Ἦτο εὐχαριστημένη κατὰ βάθος καθόσον ἤθελεν ἔχει τὴν κόρην τῆς ἐπὶ πλέον πλησίον τῆς.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ Μαγδαληνὴ; ἠρώτησεν αἴφνης ἡ κ. **Delrat**.

— Ὑπῆγε νὰ συιοδεύσῃ τὴν ἀδελφὴν **Blanche** εἰς τὰς ἐπισκέψεις αὐτῆς πρὸς τοὺς πτωχοὺς τῆς ἐνορίας.

— Δὲν φοβῆσθε μήπως προσβληθῇ ἐξ ἀσθενείας τινός, συγκοινωνοῦσα μετὰ τῶν δυστυχῶν τούτων πλασμάτων;

— Ὅχι, δὲν ἔχω τοιοῦτον φόβον, καθότι ἡ ἀδελφὴ **Blanche**, ὀδηγεῖ τὴν κόρην μου πρὸς ὅσους δὲν πάσχουσι μεταδοτικὰς νόσους: ἦτοι, εἰς τὰς οἰκίας γερόντων, ἢ κορασίων, ἢ εἰς πάσχοντα παιδιά· πιστεύω λοιπὸν ὅτι οὐδένα διατρέχει κίνδυνον.

— Τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν χορὸν καὶ τὴν πρωΐαν εἰς τοὺς πτωχοὺς, τὴν μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς ἡ-